

Arrest

nr. 319 109 van 20 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een minderjarige Pashtun afkomstig uit Kaz Aziz Khan (district Qarghayi, provincie Laghman), Afghanistan en heb je de Afghaanse nationaliteit. Je hield niet van school en liep bijgevolg meermaals weg van school. Je woonde in Kaz Aziz Khan tot ongeveer 2019. Toen ontving jouw vader verschillende dreigbrieven. De taliban eiste in deze brieven geld van jouw vader. Jouw vader had echter onvoldoende geld om hen te betalen. Nadien verhuisde je met jouw familie naar Arzaan Qimaat. Ook daar ontving je familie dreigbrieven van de taliban. Vier à vijf maanden voor de machtsovername door de taliban (i.e. maart/april 2021), werd je vader ontvoerd door de taliban. Hij werd gedurende zijn opsluiting mishandeld. Tijdens jouw vader zijn opsluiting werd jij benaderd door twee onbekenden, waarvan je vermoedt dat ze tot de taliban behoorden. Ze wouden jou een (volgens uw vermoeden vergiftigde) appel geven maar jij weigerde dit. Daarna sloegen ze je in jouw gezicht. Je denkt dat deze twee onbekenden jou ook wouden

ontvoeren. Nog tijdens jouw vader zijn opsluiting probeerde de taliban naar jouw familie te bellen. Na vier à vijf maanden opsluiting kon je vader ontsnappen. Jullie verhuisden toen naar Qalai Zamankhan, waarvan je stelt dat het in Kabul gelegen is. Daar woonde je tot jouw vertrek uit Afghanistan. Je verliet Afghanistan in augustus/september 2021. Je reisde samen met je familie naar Turkije. Jij reisde verder door naar Europa terwijl jouw familie in Turkije achterbleef. Je reisde over land naar België waar je eind januari 2022 aankwam. Je verzocht in België om internationale bescherming op 10 februari 2022. Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan ontvoerd of vermoord te worden door de taliban.

Jouw familie werd in april 2023 door de Turkse autoriteiten teruggestuurd naar Afghanistan. In mei/juni 2023 slaagden zij er in om Afghanistan terug te verlaten en om naar Iran te trekken. Enkel jouw broer H.(...) bleef in Afghanistan.

Omdat je jouw familie mist en piekert over jouw familie, rook je soms marihuana, neem je medicijnen en drink je alcohol. Je snijdt jezelf ook. Je stelt verder veel hoofdpijn te hebben en nerveus te zijn. Er werden verschillende pogingen ondernomen om jou psychisch te laten begeleiden maar je bent nooit naar deze afspraken gegaan.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten voor: een kopie van je taskara, een kopie van de taskara van jouw ouders, een kopie van de taskara van jouw zussen, een USB waarop twee video's te zien van hoe jouw vader opgesloten zat bij de taliban, een observatierapport d.d. 22.06.2023 van jouw sociaal assistent in België waarin deze jouw situatie in België schetst (waarin ze o.a. stelt dat je verschillende keren van centrum bent veranderd omwille van geweld, dat je niet regelmatig naar school gaat, dat je moeite hebt met het respecteren van regels, dat je verschillende keren om afspraken bij een psycholoog vroeg maar dat je de dag zelf stelt dat je niet gaat omdat je je beter voelt, dat er meermaals maatregelen werden genomen opdat je in behandeling zou kunnen gaan en opdat je de regels beter zou respecteren maar dat je deze regels/ behandelingstraject niet volgde) en mailverkeer tussen jouw voogd en de centra waarin je verblijft over o.a. jouw zelfverminking.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Jij, je voogd en je advocaat schetsten in jouw eerste onderhoud dat jij je in een moeilijke psychische situatie bevindt omdat je je alleen voelt en jouw familie mist, waardoor je soms marihuana rookt, medicijnen neemt en alcohol drinkt. Je snijdt jezelf ook. Je stelt verder veel hoofdpijn te hebben en nerveus te zijn. Je herhaalde deze problemen in jouw tweede onderhoud (CGVS 1, p. 14-18 en 22 en CGVS 2, p. 5-8 en 22). Vooreerst dient hierbij vastgesteld te worden dat uit de verklaringen/ mails van jouw sociaal assistent en de centra waar je verblijft, blijkt dat er meerdere pogingen werden ondernomen om jou psychisch te begeleiden en/of verdere onderzoeken te laten uitvoeren. Je weigerde deze hulp echter en/of je zei deze op het laatste moment af. Bijgevolg staaf je op geen enkele objectieve manier aan welke psychische problemen je zou lijden, wat de reikwijdte is van deze psychische problemen of op welke manier deze een invloed zouden kunnen hebben op onderhavige procedure. De protection officer had dan ook geen enkele medisch attest waardoor hij zich enkel kon baseren op jouw houding en het verloop van de persoonlijke onderhouds om in te kunnen schatten in welke mate deze beweemde kwetsbaarheid jouw verklaringen kon beïnvloeden. Je bleek daarbij in staat om tijdens jouw persoonlijke onderhouds ongehinderd te antwoorden op de gestelde vragen en om het gesprek te volgen. Je bleek ook in staat om jouw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Daarenboven werd jou de mogelijkheid gegeven om te pauzeren wanneer je hier nood aan zou hebben. Er werden ook effectief regelmatig pauzes genomen tijdens jouw persoonlijke onderhouds. Daarenboven gaf je na elke pauze aan dat je je goed voelde om verder te doen met het onderhoud (CGVS 1, p. 3, 11, 17 en CGVS 2, p. 3, 7, 15). Wanneer je je vermoeid voelde op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud, werd dit kort nadien afgesloten (CGVS 1, p. 20). Nadat de protection officer in jouw eerste

onderhoud op de hoogte was gekomen van jouw psychische problemen, werd jou bovendien in jouw tweede onderhoud gevraagd of je je in staat voelde om jouw verklaringen uiteen te zetten en of je je tijdens het onderhoud nog steeds goed voelde. Je stelde steeds dat je je goed voelde om jouw verklaringen af te leggen (CGVS 2, p. 2 en 9). Waar je wijst op jouw druggebruik waardoor je vergeetachtig en onbewust bent (CGVS 2, p. 5, 7, 19, 21) dient opgemerkt te worden dat je niet objectief aantoont dat je aan geheugenproblemen lijdt, dat deze een effectief invloed hebben op het verloop van jouw persoonlijke onderhouden, noch in welke mate jouw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op jouw verklaringen betreffende jouw asielmotieven of persoonlijke leefwereld. Aldus heb je geenszins aangetoond dat de door jou voor het CGVS opgeworpen geheugenproblemen van die aard zijn dat zij een volwaardige deelname aan onderhavige procedure onmogelijk maken. Het observatierapport van jouw sociaal assistent en de mails tussen de centra waar je verblijft en jouw voogd doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze vormen immers geen objectieve medische bron waaruit jouw psychische problemen of de invloed hiervan op onderhavige procedure zou blijken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van je verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen uit je dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus jou niet kan worden toegekend.

Allereerst moet erop gewezen worden dat je voor de asielinstanties in Bulgarije een andere familienaam en geboortedatum opgaf. Waar je voor de Belgische asielinstanties stelde dat je M.(...) M.(...) heet, geboren op (...), en stelde in Bulgarije dezelfde identiteitsgegevens opgegeven te hebben (Verklaring DVZ, vraag 1-3, 32), beweerde je volgens de beschikbare informatie in Bulgarije evenwel A.(...) R.(...) M.(...) te heten, geboren op 13.04.2005. Hiermee geconfronteerd stel je dat het jouw eigen naam is en dat ze de naam van jouw vader mogelijks op een andere naam geschreven hadden. Geconfronteerd met het feit dat jouw vader niet A.(...) R.(...) M.(...) heet, bevestig je dit. Nogmaals gevraagd waarom je dan een andere naam gebruikte in Bulgarije, geef je aan dit niet verklaard te hebben en dat ze dit op een onjuiste manier geschreven hebben (CGVS 2, p. 19). Het louter ontkennen van de vermelde registratiegegevens volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren.

Verder geef je geen zicht op de ware omstandigheden van jouw vertrek en van jouw reis naar België. Vooreerst leg je tegenstrijdige verklaringen af over wie jouw reis regelde. Bij jouw inschrijving voor de DVZ stel je dat jouw vader jouw reis organiseerde en financierde (Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné", organisation du voyage). Later bij de DVZ stel je dan weer dat jouw schoonbroer (...) "alles" van jouw reis regelde (Verklaring DVZ, vraag 33). Voor het CGVS daarentegen geef je aan dat jouw vader jouw reis regelde en dat niemand hem daarbij hielp. Enkel jouw broer A.(...) K.(...) hielp hem met betalen (CGVS 2, p. 18). Geconfronteerd met jouw tegenstrijdige verklaringen stel je dat jouw schoonbroer jouw vader voorstelde aan de smokkelaar. Je voegt eraan toe dat je onderweg naar België veel contact had met jouw schoonbroer maar dat jouw vader jouw reis betaalde. Deze repliek is niets meer dan het louter aanpassen van jouw verklaringen en dit verklaart geenszins waarom je bij de DVZ zei dat je schoonbroer "alles" van jouw reis regelde (CGVS 2, p. 18).

Jouw algemene geloofwaardigheid komt door voorgaande vaststellingen op de helling te staan. De vaststellingen aangaande jouw vertrekomstandigheden en reis ondermijnen bovendien tevens jouw beweerde vluchtaanleiding.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan jouw vluchtaanleiding, met name de beweerde problemen met de taliban, blijkt verder uit onderstaande.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat je bij je inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat de taliban jou wou rekruteren (Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné", motif de l'immigration en Belgique). Tijdens jouw later interview bij de DVZ of voor het CGVS vermeldde je echter op geen enkel moment dat de taliban jou wou rekruteren. Hiermee geconfronteerd kom je niet verder dan te stellen dat je jouw verklaringen van bij jouw inschrijving bij de DVZ niet meer herinnert (CGVS 2, p. 20).

Verder maak je jouw problemen met de taliban allerm minst aannemelijk. Je bent immers zeer vaag over deze problemen. Zo weet je niet in welk jaar de eerste dreigbrieven toekwamen (CGVS 2, p. 10). Je weet ook niet hoeveel dreigbrieven er toekwamen. Je stelt dat dit er 10 of 20 waren maar je herinnert je dit niet (CGVS 2, p. 10-11). Je weet evenmin wat er in de dreigbrieven stond te lezen. Je stelt dat dit misschien over geld ging maar je weet dit niet zeker (CGVS 2, p. 11). Wat betreft jouw vader zijn ontvoering weet je niet waar hij opgesloten was (CGVS 2, p. 12-13). Je weet ook niet of je vader zijn ontvoerders kende (CGVS 2, p. 13). Je

hebt ook geen idee hoe je vader ontsnapte na zijn ontvoering (CGVS 2, p. 15). Je weet ook niet hoeveel geld de taliban van jouw vader eiste (CGVS 2, p. 15). Je informeerde je hieromtrent ook nooit. Jouw repliek dat het overbodig was om dit te vragen, dat jullie niet wisten dat jullie bewijzen moesten verzamelen om naar Europa te gaan en dat je niet weet wat je met de antwoorden zou moeten doen, is onvoldoende om jouw nalatigheid te verschonen (CGVS 2, p. 13). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor jouw jeugdige leeftijd, kan van een verzoeker om internationale bescherming – ook van een minderjarige – redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, hetgeen je nagelaten hebt te doen. Bovendien had je de mogelijkheid om in Turkije of in jouw recente contact met je familie, je meer te informeren over deze problemen. Dat je vader met jou hierover niet wil spreken (CGVS 2, p. 15), komt weinig overtuigend over gelet dat deze elementen de kern uitmaken van jouw asielverzoek. Ook de opmerking van jouw advocaat dat je nog jong bent en dat een Afghaanse vader/zoon-verhouding anders is dan in het Westen verklaart bovenstaande niet (CGVS 2, p. 22). Er kan verwacht worden dat je vader jou – die in een asielprocedure zit wegens jouw vader zijn problemen met de taliban – je terdege informeert over deze problemen. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat jouw in België verblijvende zus je wel informeert over o.a. de repatriëring van jouw ouders van Turkije naar Afghanistan, dan de bereikbaarheid van jouw familie en van de reden van de ontvoering van jouw vader (CGVS 1, p. 8 en Vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

Dat je weinig interesse vertoont voor jouw problemen blijkt eveneens uit het feit dat je aan je broers of aan je vader niet vroeg of de taliban tijdens de ontvoering van jouw vader ook geld vroeg (CGVS 2, p. 14). Dat je een kind was en jou bezighield met spelen en dat jullie niet wisten dat jullie bewijzen moesten verzamelen om naar Europa te gaan, verklaart niet waarom je deze vraag later niet aan je broers of je vader stelde (CGVS 2, p. 14-15). Je vroeg evenmin aan je vader waar de dreigbrieven zich zouden bevinden. Gelet dat er van een verzoeker in alle redelijkheid mag verwacht worden dat deze zich spontaan informeert over de kernelementen van zijn relaas, is jouw bewering dat je vader dergelijke vragen niet mag stellen, ontoereikend (CGVS 2, p. 20). Je deed evenmin de moeite om aan je ouders te vragen of er nog problemen plaatsvonden na jullie vertrek of dat jouw ouders nog problemen kenden toen ze terug gerepatriëerd werden naar Afghanistan. Gevraagd waarom je dit niet vroeg, stel je louter over hun gezondheid vragen gesteld te hebben. Je weet niet waarom je niet vroeg of ze nog problemen kenden bij hun terugkeer naar Afghanistan. (CGVS 2, p. 4 en 10). Je vroeg evenmin aan je ouders waarom je broer H.(...) niet mee vertrok naar Iran en in Afghanistan bleef (CGVS 2, p. 5). Dat je jouw ouders sindsdien nog niet veel gehoord hebt, doet geen afbreuk aan het feit dat je wel degelijk contact met hen had en hierover vragen kon stellen (CGVS 2, p. 5). Het is verder opmerkelijk om vast te stellen dat je geen contact maakt met H.(...) omdat dit volgens jou niet zo belangrijk is (CGVS 2, p. 7 en 18). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van jouw asielrelaas doet wederom afbreuk aan jouw geloofwaardigheid.

Verder ben je tegenstrijdig over wat de taliban met jou van plan was. Bij jouw tweede onderhoud geef je initieel aan dat de taliban tegen één van jouw broers zei dat ze jou wouden ontvoeren (CGVS 2, p. 8). Later tijdens jouw tweede onderhoud geef je daarentegen aan dat je niet weet of de taliban één van jouw broers ooit over jou had aangesproken. Geconfronteerd met jouw tegenstrijdige verklaringen kom je niet verder dan te stellen dat je jou misschien vergist hebt (CGVS 2, p. 16). Verder leg je tegenstrijdige verklaringen af over de telefoontjes die de taliban naar jouw vader deed. In jouw eerste onderhoud stel je immers dat jouw vader probeerde terug te bellen naar de telefoonnummers die hem hadden proberen bellen (CGVS 1, p. 19). Tijdens jouw tweede onderhoud stel je dit niet te weten (CGVS 2, p. 17). Geconfronteerd met jouw verklaringen stel je dit niet gezegd te hebben of jou vergist te hebben (CGVS 2, p. 17). Deze repliek kan in alle redelijkheid niet aanvaard worden. De verklaringen van jouw eerste onderhoud werden immers op 22.05.2023 (dus ruim voor jouw tweede onderhoud) naar jou en je advocaat opgestuurd. Noch jij, noch jij overhandigden enige opmerkingen over het verloop of de inhoud van jouw verklaringen uit jouw eerste onderhoud. Bij aanvang van jouw tweede onderhoud gaf je bovendien aan geen opmerkingen te hebben over jouw eerste onderhoud (CGVS 2, p. 3). Voor de DVZ maakte je bovendien niet het minste gewag van de jouw confrontatie met de taliban die jou een volgens jou vergiftigde appel gaven en jou sloegen.

Tot slot ben je tegenstrijdig over de verblijfplaats van jouw familie toen je net in België aankwam. Zo stelde je bij jouw inschrijving bij de DVZ d.d. 10.02.2022 dat je familie op dat moment in Kabul was (Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné", famille). Volgens jouw verklaringen voor het CGVS dacht je echter tot midden april 2023 dat je ouders in Turkije waren. Je had hen voor het laatst gezien in Turkije en dacht dat ze daar nog verbleven. Midden april 2023 kwam je pas op de hoogte van hun repatriëring naar Afghanistan. Geconfronteerd met jouw verklaringen stel je dat je samen met jouw familie naar Turkije ging en dat jij nadien alleen verder reisde. Jouw familie bleef achter in Turkije. Je voegt eraan toe dat je zus nadien geen contact kon maken met je familie. Deze repliek verklaart geenszins het vastgestelde verschil (CGVS 2, p. 20). Bovendien werd je een bewijs gevraagd dat je ouders op dit moment in Iran zouden verblijven. Je liet echter na om dit te overhandigen (CGVS 2, p. 9-10).

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen enkel geloof gehecht worden aan je beweerde problemen met de taliban.

Waar jouw voogd en jouw advocaat op jouw kwetsbaar profiel en jouw psychische problemen wijzen, dient tot slot opgemerkt te worden dat hierboven reeds werd uiteengezet dat je niet aantoonbaar dat je omwille van psychische/ geheugenproblemen niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen (CGVS 1, p. 22 en CGVS 2, p. 22).

Gevraagd welke problemen je denkt te zullen ondervinden omwille van jouw psychische problemen en jouw verslavingsproblematiek stel je dat de taliban jou geen toestemming zal geven om drugs te gebruiken en dat je zal neergeschoten worden daardoor (CGVS 2, p. 20). Zoals hierboven reeds vastgesteld legt u geen enkel objectief medisch stuk neer waaruit uw psychische problematiek (de aard, omvang en gevolgen ervan) blijkt, waardoor deze beweerde psychische problemen an sich niet volstaan om te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Medische problemen ressorteren an sich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Evenmin volstaat het gegeven dat je in België marihuana rookt op zich niet teneinde aan te nemen dat je enige hiermee samenhangende Westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk zou hebben geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Dat je gek zou worden zonder marihuana (CGVS 2, p. 6) is een bouté uitspraak die allerm minst wordt gestaafd met enig medisch document. Aan de beweringen van je voogd en advocaat dat je met een verslavingsproblematiek kampt kan dan ook geen gevolg worden gegeven.

Gelet op het geheel aan voorgaande kan uit de door jou opgeworpen vluchtmotieven aldus geen nood aan internationale bescherming vastgesteld worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Wat betreft jouw psychische problemen en jouw verslavingen dient herhaald te worden dat je geen objectieve stukken naar voren brengt waaruit blijkt dat er in jouw hoofd een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met

een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Je toont niet aan dat je niet volledig in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor bloot zou stellen aan de risico's van willekeurig geweld. Aldus wordt geen verhoogd risico in jouw hoofd, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin

wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het

optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Daarnaast stel je nog steeds contact te hebben met jouw familie (CGVS 1, p. 8-9 en CGVS 2, p. 3). Je vrienden in België zijn bovendien Afghanen (CGVS 1, p. 13). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jouw documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet wijzigen. Jouw identiteit en die van jouw familie staat op zich niet ter discussie. Het beeldmateriaal over jouw vader zijn ontvoering laat niet toe om te besluiten in welke omstandigheden dit gemaakt werd. Het observatierapport van de sociaal assistent en de mails tussen jouw voogd en de centra waar je verblijft werden supra besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van het “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en motiveerde dit terecht als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Jij, je voogd en je advocaat schetsten in jouw eerste onderhoud dat jij je in een moeilijke psychische situatie bevindt omdat je je alleen voelt en jouw familie mist, waardoor je soms marihuana rookt, medicijnen neemt en alcohol drinkt. Je snijdt jezelf ook. Je stelt verder veel hoofdpijn te hebben en nerveus te zijn. Je herhaalde deze problemen in jouw tweede onderhoud (CGVS 1, p. 14-18 en 22 en CGVS 2, p. 5-8 en 22). Vooreerst dient hierbij vastgesteld te worden dat uit de verklaringen/emails van jouw sociaal assistent en de centra waar je verblijft, blijkt dat er meerdere pogingen werden ondernomen om jou psychisch te begeleiden en/of verdere onderzoeken te laten uitvoeren. Je weigerde deze hulp echter en/of je zei deze op het laatste moment af. Bijgevolg staaf je op geen enkele objectieve manier aan welke psychische problemen je zou lijden, wat de reikwijdte is van deze psychische problemen of op welke manier deze een invloed zouden kunnen hebben op onderhavige procedure. De protection officer had dan ook geen enkele medisch attest waardoor hij zich enkel kon baseren op jouw houding en het verloop van de persoonlijke onderhouds om in te kunnen schatten in welke mate deze beweerdde kwetsbaarheid jouw verklaringen kon beïnvloeden. Je bleek daarbij in staat om tijdens jouw persoonlijke onderhouds ongehinderd te antwoorden op de gestelde vragen en om het gesprek te volgen. Je bleek ook in staat om jouw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Daarenboven werd jou de mogelijkheid gegeven om te pauzeren wanneer je hier nood aan zou hebben. Er werden ook effectief regelmatig pauzes genomen tijdens jouw persoonlijke onderhouds. Daarenboven gaf je na elke pauze aan dat je je goed voelde om verder te doen met het onderhoud (CGVS 1, p. 3, 11, 17 en CGVS 2, p. 3, 7, 15). Wanneer je je vermoeid voelde op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud, werd dit kort nadien afgesloten (CGVS 1, p. 20). Nadat de protection officer in jouw eerste onderhoud op de hoogte was gekomen van jouw psychische problemen, werd jou bovendien in jouw tweede onderhoud gevraagd of je je in staat voelde om jouw verklaringen uiteen te zetten en of je je tijdens het onderhoud nog steeds goed voelde. Je stelde steeds dat je je goed voelde om jouw verklaringen af te leggen (CGVS 2, p. 2 en 9). Waar je wijst op jouw druggebruik waardoor je vergeetachtig en onbewust bent (CGVS 2, p. 5, 7, 19, 21) dient opgemerkt te worden dat je niet objectief aantoont dat je aan geheugenproblemen lijdt, dat deze een effectief invloed hebben op het verloop van jouw persoonlijke onderhouds, noch in welke mate jouw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op jouw verklaringen betreffende jouw asielmotieven of persoonlijke leefwereld. Aldus heb je geenszins aangetoond dat de door jou voor het CGVS opgeworpen geheugenproblemen van die aard zijn dat zij een volwaardige deelname aan onderhavige procedure onmogelijk maken. Het observatierapport van jouw sociaal assistent en de mails tussen de centra waar je verblijft en jouw voogd doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze vormen immers geen objectieve medische bron waaruit jouw psychische problemen of de invloed hiervan op onderhavige procedure zou blijken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.”

Waar in het verzoekschrift als volgt wordt overwogen: *“Aangezien het voor de voogd van verzoeker duidelijk is dat (...) kampt met zware psychische problemen; Dat de voogd er alles aan gedaan heeft om (...) te overtuigen dat hij professionele hulp nodig heeft; Dat er meerdere afspraken werden gemaakt met psychologen maar dat verzoeker telkens geweigerd heeft om te gaan; Dat tegenpartij, na het eerste gehoor, ook aan verzoeker gezegd heeft dat als hij psychologische problemen had hij naar een psycholoog moest gaan om hulp te krijgen maar ook om een attest te kunnen neerleggen; Dat verzoeker tijdens het voorbereiden van huidig beroep aangaf dat hij tijdens beide gehoren onder de invloed van drugs was; Dat de voogd opnieuw zal proberen om (...) te overtuigen om naar een psycholoog te gaan om hopelijk ter zitting een attest te kunnen neerleggen;”* plaatst verzoeker voormelde motivering niet in een ander licht.

De Raad stelt vast dat verzoeker per aanvullende nota van 20 november 2024 een verslag van een psycholoog neerlegt en stelt dat hieruit blijkt dat hij psychologische hulp nodig heeft. In dit verslag daterend van 26 juli 2024 wordt gesteld dat verzoeker sinds februari 2024 psychologisch begeleid wordt en tot dan toe zeven keer op gesprek kwam in aanwezigheid van een tolk Dari. Ook wordt hierin door de psycholoog gesteld dat verzoeker melding maakt van ernstige slaapstoornissen, onder meer moeite met inslapen, slapeloosheid en nachtmerries, van een gevoel van isolatie, hoofdpijn, aanzienlijke angst en het opnieuw beleven van traumatische gebeurtenissen. De psycholoog oordeelt dat deze problemen deel uitmaken van veel voorkomende symptomen bij mensen die lijden aan een posttraumatische stressstoornis. Verder stelt de psycholoog een jong persoon te observeren zonder referentiepunten en tekenen van genegenheid hetgeen zich vertaalt in gedrag dat de grenzen van het kader en zijn lichaam tart. De Raad stelt vast dat in het psychologisch verslag, dat overigens niet kan worden aangemerkt als een medisch attest gezien een psycholoog geen arts is, geen sprake is van een drugverslaving of enige mentale problematiek waardoor verzoeker niet in staat mocht worden geacht deel te nemen aan de asielprocedure en in dit kader coherente, geloofwaardige en doorleefde verklaringen af te leggen.

Uit de notities van de persoonlijk onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt daarbij dat verzoeker in staat was om tijdens zijn persoonlijke onderhouden ongehinderd te antwoorden op de gestelde vragen en om het gesprek te volgen. Verzoeker bleek ook in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Daarenboven werd hem de mogelijkheid gegeven om te pauzeren wanneer hij hier nood aan zou hebben. Er werden ook effectief regelmatig pauzes genomen tijdens de persoonlijke onderhouden. Daarenboven gaf verzoeker na elke pauze aan dat hij zich goed voelde om verder te doen met het onderhoud. Wanneer hij aangaf dat hij zich vermoeid voelde op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud, werd dit kort nadien afgesloten. Nadat de *protection officer* in het eerste onderhoud op de hoogte was gekomen van verzoekers psychische problemen, werd hem bovendien bij het tweede onderhoud gevraagd of hij zich in staat voelde om zijn verklaringen uiteen te zetten en of hij zich tijdens het onderhoud nog steeds goed voelde. Verzoeker stelde steeds dat hij zich goed voelde om zijn verklaringen af te leggen. Waar er tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt gewezen op verzoekers druggebruik waardoor hij vergeetachtig en onbewust is, dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij aan geheugenproblemen lijdt, dat deze een effectief invloed hebben op het verloop van zijn persoonlijke onderhouden en interviews, noch in welke mate zijn geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op zijn verklaringen betreffende zijn asielmotieven of persoonlijke leefwereld. Dit blijkt evenmin uit het neergelegde psychologisch verslag. Ook kan uit dit verslag geenszins blijken dat verzoeker bij zijn interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker ontkende volgens de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” dat er enige elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, d.d. 12 oktober 2022).

Noch uit dit psychologisch verslag noch uit de stukken van het dossier kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat verzoeker daadwerkelijk lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn psychische problemen niet bij machte was om zijn interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te volbrengen of aldaar volwaardige verklaringen af te leggen.

Aldus toont verzoeker niet aan dat de door hem opgeworpen mentale (verslavings)problematiek van die aard is dat zij een volwaardige deelname aan onderhavige procedure onmogelijk maken.

In het kader van dit attest en de elementen die hierin worden opgesomd, dient vastgesteld te worden dat nergens uit dit attest kan blijken dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van bijzondere procedurele

noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Nergens wordt immers vastgesteld dat verzoeker niet in staat kon/kan worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen inzake het vluchtrelaas. Op zich werpt dit psychologisch attest dan ook geen ander licht op de beoordeling dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondig onderzoek van je verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen uit je dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus jou niet kan worden toegekend.

Allereerst moet erop gewezen worden dat je voor de asielinstanties in Bulgarije een andere familienaam en geboortedatum opgaf. Waar je voor de Belgische asielinstanties stelde dat je M.(...) M.(...) heet, geboren op (...), en stelde in Bulgarije dezelfde identiteitsgegevens opgegeven te hebben (Verklaring DVZ, vraag 1-3, 32), beweerde je volgens de beschikbare informatie in Bulgarije evenwel A.(...) R.(...) M.(...) te heten, geboren op 13.04.2005. Hiermee geconfronteerd stel je dat het jouw eigen naam is en dat ze de naam van jouw vader mogelijks op een andere naam geschreven hadden. Geconfronteerd met het feit dat jouw vader niet A.(...) R.(...) M.(...) heet, bevestig je dit. Nogmaals gevraagd waarom je dan een andere naam gebruikte in Bulgarije, geef je aan dit niet verklaard te hebben en dat ze dit op een onjuiste manier geschreven hebben (CGVS 2, p. 19). Het louter ontkennen van de vermelde registratiegegevens volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren.

Verder geef je geen zicht op de ware omstandigheden van jouw vertrek en van jouw reis naar België. Vooreerst leg je tegenstrijdige verklaringen af over wie jouw reis regelde. Bij jouw inschrijving voor de DVZ stel je dat jouw vader jouw reis organiseerde en financierde (Fiche “Mineur Etranger Non Accompagné”, organisation du voyage). Later bij de DVZ stel je dan weer dat jouw schoonbroer (...) “alles” van jouw reis regelde (Verklaring DVZ, vraag 33). Voor het CGVS daarentegen geef je aan dat jouw vader jouw reis regelde en dat niemand hem daarbij hielp. Enkel jouw broer A.(...) K.(...) hielp hem met betalen (CGVS 2, p. 18). Geconfronteerd met jouw tegenstrijdige verklaringen stel je dat jouw schoonbroer jouw vader voorstelde aan de smokkelaar. Je voegt eraan toe dat je onderweg naar België veel contact had met jouw schoonbroer maar dat jouw vader jouw reis betaalde. Deze repliek is niets meer dan het louter aanpassen van jouw verklaringen en dit verklaart geenszins waarom je bij de DVZ zei dat je schoonbroer “alles” van jouw reis regelde (CGVS 2, p. 18).

Jouw algemene geloofwaardigheid komt door voorgaande vaststellingen op de helling te staan. De vaststellingen aangaande jouw vertrekomstandigheden en reis ondermijnen bovendien tevens jouw beweerde vluchtaanleiding.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan jouw vluchtaanleiding, met name de beweerde problemen met de taliban, blijkt verder uit onderstaande.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat je bij je inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat de taliban jou wou rekruteren (Fiche “Mineur Etranger Non Accompagné”, motif de l’immigration en Belgique). Tijdens jouw later interview bij de DVZ of voor het CGVS vermeldde je echter op geen enkel moment dat de taliban jou wou rekruteren. Hiermee geconfronteerd kom je niet verder dan te stellen dat je jouw verklaringen van bij jouw inschrijving bij de DVZ niet meer herinnert (CGVS 2, p. 20).

Verder maak je jouw problemen met de taliban allerm minst aannemelijk. Je bent immers zeer vaag over deze problemen. Zo weet je niet in welk jaar de eerste dreigbrieven toekwamen (CGVS 2, p. 10). Je weet ook niet hoeveel dreigbrieven er toekwamen. Je stelt dat dit er 10 of 20 waren maar je herinnert je dit niet (CGVS 2, p. 10-11). Je weet evenmin wat er in de dreigbrieven stond te lezen. Je stelt dat dit misschien over geld ging maar je weet dit niet zeker (CGVS 2, p. 11). Wat betreft jouw vader zijn ontvoering weet je niet waar hij opgesloten was (CGVS 2, p. 12-13). Je weet ook niet of je vader zijn ontvoerders kende (CGVS 2, p. 13). Je hebt ook geen idee hoe je vader ontsnapte na zijn ontvoering (CGVS 2, p. 15). Je weet ook niet hoeveel geld de taliban van jouw vader eiste (CGVS 2, p. 15). Je informeerde je hieromtrent ook nooit. Jouw repliek dat het overbodig was om dit te vragen, dat jullie niet wisten dat jullie bewijzen moesten verzamelen om naar Europa te gaan en dat je niet weet wat je met de antwoorden zou moeten doen, is onvoldoende om jouw nalatigheid te verschonen (CGVS 2, p. 13). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor jouw jeugdige leeftijd, kan van een verzoeker om internationale bescherming – ook van een minderjarige – redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern

van zijn vluchtrelaas, hetgeen je nagelaten hebt te doen. Bovendien had je de mogelijkheid om in Turkije of in jouw recente contact met je familie, je meer te informeren over deze problemen. Dat je vader met jou hierover niet wil spreken (CGVS 2, p. 15), komt weinig overtuigend over gelet dat deze elementen de kern uitmaken van jouw asielverzoek. Ook de opmerking van jouw advocaat dat je nog jong bent en dat een Afghaanse vader/zoon-verhouding anders is dan in het Westen verklaart bovenstaande niet (CGVS 2, p. 22). Er kan verwacht worden dat je vader jou – die in een asielprocedure zit wegens jouw vader zijn problemen met de taliban – je terdege informeert over deze problemen. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat jouw in België verblijvende zus je wel informeert over o.a. de repatriëring van jouw ouders van Turkije naar Afghanistan, dan de bereikbaarheid van jouw familie en van de reden van de ontvoering van jouw vader (CGVS 1, p. 8 en Vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

Dat je weinig interesse vertoont voor jouw problemen blijkt eveneens uit het feit dat je aan je broers of aan je vader niet vroeg of de taliban tijdens de ontvoering van jouw vader ook geld vroeg (CGVS 2, p. 14). Dat je een kind was en jou bezighield met spelen en dat jullie niet wisten dat jullie bewijzen moesten verzamelen om naar Europa te gaan, verklaart niet waarom je deze vraag later niet aan je broers of je vader stelde (CGVS 2, p. 14-15). Je vroeg evenmin aan je vader waar de dreigbrieven zich zouden bevinden. Gelet dat er van een verzoeker in alle redelijkheid mag verwacht worden dat deze zich spontaan informeert over de kernelementen van zijn relaas, is jouw bewering dat je je vader dergelijke vragen niet mag stellen, ontoereikend (CGVS 2, p. 20). Je deed evenmin de moeite om aan je ouders te vragen of er nog problemen plaatsvonden na jullie vertrek of dat jouw ouders nog problemen kenden toen ze terug gerepatriëerd werden naar Afghanistan. Gevraagd waarom je dit niet vroeg, stel je louter over hun gezondheid vragen gesteld te hebben. Je weet niet waarom je niet vroeg of ze nog problemen kenden bij hun terugkeer naar Afghanistan. (CGVS 2, p. 4 en 10). Je vroeg evenmin aan je ouders waarom je broer H.(...) niet mee vertrok naar Iran en in Afghanistan bleef (CGVS 2, p. 5). Dat je jouw ouders sindsdien nog niet veel gehoord hebt, doet geen afbreuk aan het feit dat je wel degelijk contact met hen had en hierover vragen kon stellen (CGVS 2, p. 5). Het is verder opmerkelijk om vast te stellen dat je geen contact maakt met H.(...) omdat dit volgens jou niet zo belangrijk is (CGVS 2, p. 7 en 18). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van jouw asielrelaas doet wederom afbreuk aan jouw geloofwaardigheid.

Verder ben je tegenstrijdig over wat de taliban met jou van plan was. Bij jouw tweede onderhoud geef je initieel aan dat de taliban tegen één van jouw broers zei dat ze jou wouden ontvoeren (CGVS 2, p. 8). Later tijdens jouw tweede onderhoud geef je daarentegen aan dat je niet weet of de taliban één van jouw broers ooit over jou had aangesproken. Geconfronteerd met jouw tegenstrijdige verklaringen kom je niet verder dan te stellen dat je jou misschien vergist hebt (CGVS 2, p. 16). Verder leg je tegenstrijdige verklaringen af over de telefoontjes die de taliban naar jouw vader deed. In jouw eerste onderhoud stel je immers dat jouw vader probeerde terug te bellen naar de telefoonnummers die hem hadden proberen bellen (CGVS 1, p. 19). Tijdens jouw tweede onderhoud stel je dit niet te weten (CGVS 2, p. 17). Geconfronteerd met jouw verklaringen stel je dit niet gezegd te hebben of jou vergist te hebben (CGVS 2, p. 17). Deze repliek kan in alle redelijkheid niet aanvaard worden. De verklaringen van jouw eerste onderhoud werden immers op 22.05.2023 (dus ruim voor jouw tweede onderhoud) naar jou en je advocaat opgestuurd. Noch jij, noch jij overhandigden enige opmerkingen over het verloop of de inhoud van jouw verklaringen uit jouw eerste onderhoud. Bij aanvang van jouw tweede onderhoud gaf je bovendien aan geen opmerkingen te hebben over jouw eerste onderhoud (CGVS 2, p. 3). Voor de DVZ maakte je bovendien niet het minste gewag van de jouw confrontatie met de taliban die jou een volgens jou vergiftigde appel gaven en jou sloegen.

Tot slot ben je tegenstrijdig over de verblijfplaats van jouw familie toen je net in België aankwam. Zo stelde je bij jouw inschrijving bij de DVZ d.d. 10.02.2022 dat je familie op dat moment in Kabul was (Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné", familie). Volgens jouw verklaringen voor het CGVS dacht je echter tot midden april 2023 dat je ouders in Turkije waren. Je had hen voor het laatst gezien in Turkije en dacht dat ze daar nog verbleven. Midden april 2023 kwam je pas op de hoogte van hun repatriëring naar Afghanistan. Geconfronteerd met jouw verklaringen stel je dat je samen met jouw familie naar Turkije ging en dat jij nadien alleen verder reisde. Jouw familie bleef achter in Turkije. Je voegt eraan toe dat je zus nadien geen contact kon maken met je familie. Deze repliek verklaart geenszins het vastgestelde verschil (CGVS 2, p. 20). Bovendien werd je een bewijs gevraagd dat je ouders op dit moment in Iran zouden verblijven. Je liet echter na om dit te overhandigen (CGVS 2, p. 9-10).

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen enkel geloof gehecht worden aan je beweerde problemen met de taliban.

Waar jouw voogd en jouw advocaat op jouw kwetsbaar profiel en jouw psychische problemen wijzen, dient tot slot opgemerkt te worden dat hierboven reeds werd uiteengezet dat je niet aantoonde dat je omwille van psychische/geheugenproblemen niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen (CGVS 1, p. 22 en CGVS 2, p. 22).

Gevraagd welke problemen je denkt te zullen ondervinden omwille van jouw psychische problemen en jouw verslavingsproblematiek stel je dat de taliban jou geen toestemming zal geven om drugs te gebruiken en dat je zal neergeschoten worden daardoor (CGVS 2, p. 20). Zoals hierboven reeds vastgesteld legt u geen enkel objectief medisch stuk neer waaruit uw psychische problematiek (de aard, omvang en gevolgen ervan) blijkt, waardoor deze beweerde psychische problemen an sich niet volstaan om te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Medische problemen ressorteren an sich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Evenmin volstaat het gegeven dat je in België marihuana rookt op zich niet teneinde aan te nemen dat je enige hiermee samenhangende Westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk zou hebben geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Dat je gek zou worden zonder marihuana (CGVS 2, p. 6) is een boutte uitspraak die allerminst wordt gestaafd met enig medisch document. Aan de beweringen van je voogd en advocaat dat je met een verslavingsproblematiek kampt kan dan ook geen gevolg worden gegeven.

Gelet op het geheel aan voorgaande kan uit de door jou opgeworpen vluchtmotieven aldus geen nood aan internationale bescherming vastgesteld worden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Voor zover verzoeker naar voormeld psychologisch verslag verwijst teneinde zijn problemen in Afghanistan aan te tonen, kan hij niet overtuigen. De Raad verwijst naar wat hierover hoger werd gesteld en merkt nogmaals op dat dit verslag afkomstig is van een psycholoog, die geen arts is en dus geen medische diagnose kan stellen. Bovendien wordt in voormeld attest slechts op bijzonder algemene wijze gewag gemaakt van een aantal symptomen en klachten in hoofde van verzoeker stellende dat *“deze problemen deel uitmaken van veel voorkomende symptomen bij mensen die lijden aan een posttraumatische stressstoornis”*. Mede gelet op het voorgaande, blijkt daarbij niet dat of op welke wijze deze symptomen nader werden onderzocht of vastgesteld. Evenmin wordt in dit verslag ook maar enige concrete uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoekers verklaarde symptomen. Waar er in voormeld psychologisch attest aldus sprake is van traumatische gebeurtenissen, alsook het gescheiden worden van zijn vader bij een grensovergang en gevangenschap in Turkije, moet worden opgemerkt dat hoewel een dergelijk document het bestaan van bepaalde mentale letsels kan aantonen, het neergelegde psychologisch attest niet zonder meer het bewijs kan vormen voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. Een arts, en in dit geval een psycholoog, doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Uit het voorgelegde attest blijkt dat de bevindingen van de psycholoog louter gesteund zijn op de eigen verklaringen van verzoeker. Dat zijn psychische toestand wijst op een ernstig trauma, veroorzaakt door de belevingen in het vaderland, kan dan ook niet blijken uit dit neergelegde verslag.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift verder geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees voor vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de bovenstaande motivering, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermog voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Aldus blijven deze motieven, op grond waarvan de commissaris-generaal met reden oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, onverminderd overeind en worden zij, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten of niet worden weerlegd of verklaard, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij *“een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij als “ongelovige” beschouwd zal worden door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst”*.

Uit objectieve landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat hem geen specifieke vragen werden gesteld over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van zijn verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid. De Raad stelt vast dat de *protection officer* van het Commissariaat-generaal van de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd heeft of verzoeker alle redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aangehaald, of hij nog iets toe te voegen had aan zijn verklaringen en hem ook gevraagd heeft welke problemen hij denkt te ondervinden ten gevolge van zijn psychische problemen of omwille van zijn verslavingen (Notities van het persoonlijk onderhoud van 28 juli 2023, p. 20-22). Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het is niet aan de *protection officer* van het Commissariaat-generaal van de vluchtelingen en de staatlozen om het gehoor te sturen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van zijn verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid ook in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en hierover via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij gebruik heeft gemaakt.

Voorts wijst de Raad nog op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarnaast stel je nog steeds contact te hebben met jouw familie (CGVS 1, p. 8-9 en CGVS 2, p. 3). Je vrienden in België zijn bovendien Afghanen (CGVS 1, p. 13). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij sinds februari 2022 in België verblijft, dient te worden opgemerkt dat uit de loutere omstandigheid dat hij nog geen twee jaar in België verblijft, niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker tevens aan dat hij volkomen verwesterd is en dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is, doch dit betreffen slechts loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en ook niet verder *in concreto* worden toegelicht. Nog daargelaten dat verzoeker zijn bewering als "ongelovige" te worden beschouwd evenmin staat, kan een loutere verwijzing naar een passage uit de Koran, die volgens hem letterlijk wordt gevolgd door de taliban, niet volstaan om aan te tonen dat zijn leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

Verder kan worden aangenomen dat, ondanks het feit dat verzoeker minstens vijftien jaar oud zou zijn geweest toen hij Afghanistan verliet en hij een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Ook blijkt dat verzoeker nog steeds beschikt over een netwerk in zijn land van herkomst dat hem kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij hij zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen bij die hierover anders doen denken, waardoor kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Daarenboven gaf verzoeker aan elke vrijdag naar de moskee te gaan en om te gaan met Afghaanse vrienden in het centrum, alsook elke dag te bidden in het centrum (Notities van het persoonlijk onderhoud van 28 juli 2023, p.8). Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat verzoeker na een verblijf, van ongeveer tweeënhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Voor zover verzoeker op basis van de reeds eerder aangehaalde psychologische problemen en verslavingsproblematiek een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk acht, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing desbetreffend terecht als volgt geoordeeld werd:

"Waar jouw voogd en jouw advocaat op jouw kwetsbaar profiel en jouw psychische problemen wijzen, dient tot slot opgemerkt te worden dat hierboven reeds werd uiteengezet dat je niet aantoonde dat je omwille van psychische/ geheugenproblemen niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen (CGVS 1, p. 22 en CGVS 2, p. 22). Gevraagd welke problemen je denkt te zullen ondervinden omwille van jouw psychische problemen en jouw verslavingsproblematiek stel je dat de taliban jou geen toestemming zal geven om drugs te gebruiken en dat je zal neergeschoten worden daardoor (CGVS 2, p. 20). Zoals hierboven reeds vastgesteld legt u geen enkel objectief medisch stuk neer waaruit uw psychische problematiek (de aard, omvang en gevolgen ervan) blijkt, waardoor deze beweerdde psychische problemen an sich niet volstaan om te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Medische problemen ressorteren an sich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Evenmin volstaat het gegeven dat je in België marihuana rookt op zich niet teneinde aan te nemen dat je enige hiermee samenhangende Westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk zou hebben geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Dat je gek zou worden zonder marihuana (CGVS 2, p. 6) is een bonte uitspraak die allerminst wordt gestaafd met enig medisch document. Aan de beweringen van je voogd en advocaat dat je met een verslavingsproblematiek kampt kan dan ook geen gevolg worden gegeven."

Uit het neergelegde psychologisch verslag, dat vooralsnog geen medisch attest is, blijkt zoals eerder aangegeven verzoekers beweerde verslavingsproblematiek niet. Uit de algemene bewoordingen “*een jong persoon te observeren zonder referentiepunten en tekenen van genegenheid hetgeen zich vertaalt in gedrag dat de grenzen van het kader en zijn lichaam tart*”, kan dit immers niet zonder meer worden afgeleid. Ook blijkt hieruit niet dat verzoekers beweerde psychologische problemen van die aard zijn dat hij in het vizier van de taliban zou komen te staan. Meer nog, uit het psychologisch attest lijkt het erop dat het door hem vertoonde gedrag verband houdt met een gebrek aan referentiepunten en tekenen van genegenheid. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat verzoeker zijn gedrag met inbegrip van het af en toe roken van marihuana, zelf wijt aan het feit dat hij iedereen mist, dat hij alleen is komen te vallen en zich zorgen maakt over zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud van 9 mei 2023, p. 15, 17; Notities van het persoonlijk onderhoud van 28 juli 2007, p. 5, 6). Uit het psychologisch verslag blijkt echter niet dat verzoeker niet in staat zou zijn om zich aan te passen bij terugkeer naar Afghanistan. Hieruit blijkt ook niet dat ondanks zijn beweerde psychologische problemen, dat verzoeker gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Waar uit de neergelegde documenten met betrekking tot zijn verblijf in België die hij per aanvullende nota van 20 november 2024 en per aanvullende nota die hij ter terechtzitting neerlegt, blijkt dat verzoeker in België werkt en dat zijn collega, vriend, zus en haar echtgenoot die in België wonen lovend over hem zijn en hij in hun getuigenissen wordt omschreven als een uitstekende werkracht, als een vriendelijk persoon met veel vrienden, die zich hier gelukkiger voelt, en als iemand die zeer snel leert en zich gemakkelijk aanpast aan de gebruiken en het sociale leven in België, merkt de Raad op dat dit alles aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van deze elementen bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Voorts maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker betoogt dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog naar informatie verwijst inzake het bewind in Afghanistan, wijst de Raad er vooreerst op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Laghman als verwesterd zal worden

gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene informatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op. In de nota van Nansen, waarnaar verzoeker verwijst, wordt tevens gesteld dat er nog onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban precies zullen omgaan met personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen drie jaar in België is, minstens een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar algemene informatie die betrekking heeft op de chaotische periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, naar aanleiding waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot om een tijdelijke opschorting van beslissingen over de nood aan subsidiaire bescherming in te lassen. Deze informatie kan *in casu*, in het licht van de recentere landeninformatie bijgebracht door de verwerende partij, niet langer relevant worden geacht voor de beoordeling van de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de door het EHRM in de zaak *S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk* aangehaalde redenen waarom de toenmalige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet gelijkend was aan die in Somalië, waardoor geen schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld, *anno* 2022 niet langer relevant zijn en betoogt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan, eventuele tekortkomingen in het bestuur en een gebrekkige infrastructuur ten spijt. Dat de taliban "*tot op zekere hoogte van eenzelfde niveau zijn als de 'islamitische opstandelingen' in Somalië*", zoals verzoeker poneert, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat door de de-facto-autoriteiten wordt bestuurd op grond van de sharia. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Dat het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch geslonken is in vergelijking met de situatie vóór de machtsovername door de taliban en dat deze organisaties met grote tekorten kampen door een gebrek aan financiering, zoals verzoeker aanstipt, doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande. Waar verzoeker er nog op wijst dat Afghanistan geconfronteerd wordt met een periode van droogte en voedseltekorten, haalt hij in wezen een objectieve factor aan waarvoor de taliban noch enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet verantwoordelijk kunnen worden gesteld.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar eerdere rechtspraak van de Raad waarin geoordeeld werd dat het voorlopig niet uit te sluiten valt dat de taliban de verantwoordelijke actor is voor de precare socio-economische en humanitaire situatie. Vooreerst dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de donaties van veel Westerse landen uit vrees dat de taliban het geld gebruiken om het regime te financieren, waardoor de taliban er minder in slaagt om problemen van socio-economische of humanitaire aard het hoofd te bieden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische

maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er uit de beschikbare landeninformatie dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 14 november 2024 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot een verwijzing naar bronnen die betrekking hebben op de veiligheidssituatie zoals die bestond in de periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en die, gelet op de beschikbare recentere landeninformatie, niet langer relevant zijn voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Het door verzoeker aangehaalde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking is bovendien enkel bestemd voor Belgische reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF